

Meditation – Pärlan (utdrag ur boken Vardags-tro)

Matt 13:44-46

Jag hör det mäktiga preludiet. Jag sätter mig och lyssnar till ingångspsalmen, jag tar in stämningen. Något tänds i mitt inre. Kanske det jag så länge sökt finns här, meningen med livet, en skatt förmer än en lottovinst. ...

Men han som inbjudit mig viskar i mitt inre:

- ”Det är fint med förväntan och längtan, men jag tror att du söker något annat.”

Vi knäböjer. ”Sälj allt du äger”, viskar han i mitt öra. Det känns svårt, men jag förstår att det är det enda rätta. Att ”sälja”, göra sig av med det som jag är så förtvivlat trött på; egna ambitioner, att bli något, bitterhet, kärlekslöst prat, misslyckanden, penningbegär... Och egentligen är det ju skönt att få duscha av sig smutsen och säga: ”Jag fattig syndig människa..” Visserligen är det smärtsamt att inse sanning, men ändå så befriande att få gråta ut och bekänna det som varit en tung börda och en sådan svår barlast. Och så hör jag. Är det verkligen sant det jag hör! Jag hinner tänka att nu har min fot stött på livets skattkista. Jag hör orden uttalas till mig ”dina synder är förlåtna”. Syndernas förlåtelse, liv och salighet – det måste ju vara skatten, ja till och med den fina pärlan i skattkistan!

- ”Nej”, säger han ivrigt. ”Pärlan är något mer ...”

Uppfylld av glädjen över renheten och tillhörigheten med honom måste jag få rusa vidare och sjunga ut ”Ära vare Gud i höjden”. Och då ... Jag märker, här måste jag stanna. Jag blir kvar i lovsången, i den första julnattens lovsång, i psalmers och bibelkörers lovsånger, i lovsånger som sjungs världen över och i hymner som under seklers gång ljudit i katakomber och katedraler. Tänk att jag fann den, det jag sökt. Lovsången är alltså pärlan!

- ”Den är glädjen över pärlan”, skrattar han, lugnar ner mig och tillägger: ”Kom med mig...”

Jag sätter mig igen, jag lyssnar spánt till vad han har att säga. Jag hör första läsningen och andra läsningen. Jag hör evangelium enligt Matteus, Markus, Lukas och Johannes. Gamla och Nya Testamentet öppnas. Och jag hör predikan. Och jag tror att jag förstår, hur kunde jag vara så blind - det är förstas Bibeln som är pärlan.

- ”Nej”, säger han, både vägledande och litet förebrående. ”Boken talar om och visar på pärlan, men inte är den pärlan själv.”

Jag hör Ordet och får erfara att genom förkunnelsen föds tron. Någoting händer inom mig. Jag stiger frimodigt upp och bekänner med kyrkan i alla tider tron på Fadern, Sonen och den heliga Anden. Glädjen växer fram, stoltheten. För nu har jag den, pärlan i min hand. Tron. Tänk att få äga en sådan dyrbar skatt. Men så händer något märkligt. Tron blir tung att bära. Jag orkar knappt hålla i den. Men jag ger mig inte. Jag biter ihop och funderar med pannan i djupa veck att det är väl bara att tro ordentligt. Men hur jag än försöker gripa tag om tron så ramlar den till sist ur min hand.

- ”Nej”, säger han bestämt. ”Tron är inte pärlan, tron tar bara emot pärlan. Det är inte du som skall bära tron, tron vill bära dig.”

Så knäpper han mina händer och stillar mitt sinne. Vi ber för kyrka och församling, för land och rike, sjuka och döende och om väckelse och förnyelse. Och jag hör någon säga: ”Lite bön – lite välsignelse, mycken bön - mycken välsignelse.” Och så hör jag någon tala i tungor. Att få tala i tungor måste väl vara som att vinna den högsta vinsten i trons vinstlotteri. Och jag ser under hända, tänk att få förbön och få be för andra med handpåläggning. Gud verkar här och nu.

Fantastiskt! Inre och yttre sår blir helade. Är det detta jag söker?

- ”Förakta inte tungomålstalandet, men inte är det pärlan”, hör jag honom självårdande säga.
”Och bönen, visst är den en härlig kommunikationskanal, men inte är den pärlan.”

Vandringen fortsätter. Jag deltar i lovsånger, psalmer och böner, allt det jag mött tidigare och som jag trodde var den härliga pärlan. Det är ”O, Guds lamm”, ”Fader vår”, ”I tro under himmelens skyar”. Vi önskar varandra frid och jag ser några räcka varandra handen upptinade av hans blick.

Men han, min medvandrare, går bara längre och längre in i rummet. Han talar om ett mysterium och ett heligt möte. Och så händer något mitt framför mina ögon. Jag ser mina syskon vid altarrundeln. Och jag påminns om de många, som deltagit i denna heliga gemenskap. Som en lång kedja ända tillbaka till den första nattvarden med lärjungarna. Det är gemenskap, ånger, sorg och glädjetårar om vartannat. Detta måste det vara! Nattvarden, riten, den heliga handlingen, sakramentet och nådemedlet är förstås pärlan.

- ”Ja”, säger han, ”du är nära. Det bränns. Men du har bara sett det yttre av skattkistan. Du är som ett litet födelsedagsbarn som blir så glad över det fina presentpappret att presenten blir oöppnad!”

Nära, vad menar han?

Vi vandrar vidare. Jag ger ett igenkännande leende åt det jag trodde var pärlan. Det blir tackbön och välsignelse. Han sätter sina händer på mig. ”Gå i frid och tjäna med glädje”. Aha?! Sade han inte en gång att den som tjänar är störst? Och att man möter honom i de allra minsta, i de fattiga, hungrande och törstiga? Finns alltså pärlan därute, utanför kyrkan, bland människorna, bland kamrater och arbetskolleger, släktingar, rika och fattiga, sjuka och friska? Och visst har jag märkt att det är genom att ge som man får. Tjänandet, utgivandet – är det manne själva pärlan?

Jag blir kvar med min undran. Det hela börjar bli slut. Har jag gått miste om något, fanns inte pärlan här i alla fall? Är det fel på hela sammanhanget? Är själva ordningen och strukturen fel? Kanske det är fel på ämbetsinnehavarna? Borde jag söka mig till en annan församling? Kanske jag skulle finna det jag söker bara rätta strukturerna och de rätta gåvorna kommer på sin plats? En riktig kyrka och församling som apostlarna ursprungligen tänkte sig måste väl finnas någonstans, eller ...?

Men så når hans röst mig igen.

- Visst, goda ledare behövs och min utrustning och många levande lemmar i min kropp. Men strukturen är aldrig i sig livet, bara kanal för mitt liv.

Vad sade han? Vad talar han om. ”Min kropp, min utrustning, mitt liv”. Jag kommer att tänka på bibelordet som lyste så klart ur den öppna Bibeln i morse. Jesus frågade den blinde och famlande Paulus på Damaskusvägen: ”Varför förföljer du mig? Mig?! Vad det därför Paulus sedan undervisade om de heliga, de kristna som Kristi Kropp?!

Och så ser jag Honom. Han står med ett leende och en kärleksfull blick. Och jag förstår, Han som talade om pärlan - Han, var, är och kommer att vara själva Pärlan!

Och som den ena vågen efter den andra når stranden, så sköljer den ena ahaupplevelsen efter den andra över mig. Det är alltså Han

som skapar förväntan och längtan i oss
som leder oss fram till syndabekännelse
som klär oss i förlåtelsesdräkten
som är vår lovsång
som är vår bekännelse
som ger sig själv i nattvardens gåvor
som tänds bönen låga och kommunicerar med oss
som Bibeln talar om
som utrustar oss med sina gåvor och genom sin Ande leder oss in i tjänster

Och jag utbrister:

Förlåt mig Herre att jag varit så upptagen av dina gåvor och dina verk att jag inte sett dig själv. Den som bar Dig har himmelrikets pärla.

”Men”, ropar jag, ”Nyckeln, var är nyckeln till Skattkistan?”
- ”Du har den”, säger han, och visar sina sårmärkta händer.

Och min blick lyfts till krucifixet vid altaret. Jag ser korset där
buden fullbordades
vägen öppnades till Fader vår
och min tro och mitt liv blev korsmärkt
- till liv mitt i livet